

Arrest

nr. 334 697 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 6 december 2022 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 december 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 18 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou-origine te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig uit het dorp Naserkhel, district Hesarak, provincie Nangarhar.

U bent ongeschoold maar ging wel enkele maanden naar de madrassa. U bent gehuwd met Z. en samen hebben jullie een zoon. De taliban hadden de macht in uw dorp. Omdat uw schoonfamilie dichtbij het districtscentrum, dat in handen was van de toenmalige Afghaanse overheid, woonde en jullie vaak daarheen gingen, beschuldigden de taliban u van spionage. U werd hierom regelmatig bedreigd. Daarom verhuisde u in 2019 naar Chamtala (Jalalabad), daar had de overheid de macht in handen. Begin 2020 hebt u zich aangesloten bij de Uprising Forces (UF). U werd gestationeerd in een checkpoint in de regio Wazir, district Khogyani, provincie Nangarhar. Bij een aanval op uw checkpoint in mei 2020 raakte u gewond. U werd een periode opgenomen in het ziekenhuis. Nadien zette u uw werk bij de UF verder. Tijdens de val van het voormalige regime keerde u naar uw familie in Chamtala terug. Gedurende 15 dagen bleef u afwisselend thuis of bij uw schoonfamilie. Uiteindelijk verliet u tegen het einde van de 8ste maand 2021 Afghanistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije – waar u verplicht een verzoek om internationale bescherming indiende op 17 maart 2022 –, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk kwam u aan in België. Op 6 december 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban nog 3-4 keer naar uw woning, op zoek naar u. Daarom zouden uw broers Afghanistan eveneens hebben verlaten. Uw broer H. G. zit momenteel opgesloten in Turkije, uw broer N. bevindt zich sinds 2 maanden in Londen. 6 maanden geleden (komt overeen met juni 2023) kwamen de taliban de laatste keer naar uw woning. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden omwille van uw activiteiten bij de voormalige regering.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw kaart van de UF (origineel); medische attesten betreffende uw ziekenhuisopname na een aanval op uw checkpoint (origineel); twee foto's van u met collega's van de UF (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging – u vreest door de taliban te worden vermoord omwille van uw werkactiviteiten bij de UF (CGVS p. 18 ev.) – bent u er niet in geslaagd deze aannemelijk te maken en wel om volgende redenen. Er kan vooreerst worden opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft van begin 2020 tot aan de val van het voormalige Afghaanse regime in augustus 2021 bij de UF te zijn aangesloten. Zo legde u vage en onwaarschijnlijke verklaringen af over uw werkactiviteiten bij de UF. Gelet op het feit dat u beweerde ruim anderhalf jaar werkzaam te zijn geweest bij de UF (CGVS p. 15 ev.), mag in alle redelijkheid verwacht dat u meer doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen aangaande uw tijd bij deze groepering. Zo beweerde u dat u zich voor registratie bij de UF diende aan te melden in het Kaga districtscentrum. U zou daar een dag verbleven hebben om vervolgens met uw training te starten op een basis van het nationale leger in het dorp Ahmad Khel (CGVS p. 19-20). Gevraagd of de UF deze basis van het leger mochten gebruiken, kwam u opzetten met een verwarrende uitleg. U beweerde dat de UF die basis niet mocht gebruiken, maar voor de training wel. Voor de rest behoorde deze basis tot het nationaal leger (CGVS p. 21). Gevraagd hoeveel mensen er dan wel aanwezig waren op de basis, stelde u dan weer dat u maar 1 dag op de basis was, de dag van uw registratie. Daarna werden jullie naar een andere plaats gebracht. Daarom zou u niet weten hoeveel mensen op deze basis verbleven. Onmiddellijk daarna beweerde u dat u na de registratie van de ene kant van de basis naar de andere kant van de basis werd gebracht en dat u daar verbleef gedurende uw één week durende training (CGVS p. 21). Aangezien u nu beweerde een week lang op de basis te hebben doorgebracht, mag dan weer wel verwacht worden dat u meer informatie kan geven over deze basis. Het feit dat u dit niet kan, ondermijnt reeds uw geloofwaardigheid.

U stelde eveneens een opleiding te hebben gekregen van 2 officieren van het nationaal leger, maar wie deze personen waren of welke rang ze hadden, wist u niet (CGVS p. 21). Ook over de onderwerpen waarover u training kreeg gedurende een week legde u vage verklaringen af. U kwam niet verder dan in algemene bewoordingen te stellen u er leerde hoe zichzelf te verdedigen, hoe deel te nemen aan gevechten, hoe wapens te gebruiken. Gevraagd naar wat u dan specifiek leerde rond deze onderwerpen, kwam u niet verder dan uw verklaringen te herhalen en stereotiepe antwoorden te formuleren, die geenszins getuigen van een doorleefde kennis aangaande de opleiding die u zou hebben gevolgd (CGVS p. 21-22). Gezien u al niet

aannemelijk wist te maken daadwerkelijk de opleiding te hebben gevolgd, mag het duidelijk zijn dat ook aan uw daaropvolgende effectieve tewerkstelling bij de UF geen geloof kan worden gehecht. Uw gebrekkige kennis hieromtrent bevestigt dit eens te meer. Verder vernoemde u weliswaar de 1ste leider en de 2de leider van de UF in uw regio en beweerde u dat er 15 checkposten waren. U kon echter naast uw checkpost slechts 2 checkposten bij naam opnoemen, naar 2 andere checkposten verwees u enkel met de naam van de 1ste en 2de leider. Behalve de namen van deze 2 leiders, kon u bijkomend nog slecht 1 voornaam van een commandant van een checkpost geven (CGVS p. 23). Van de commandant van uw checkpost kende u de voornaam, maar wist u dan weer niets over zijn verleden te vertellen (CGVS p. 27). Gevraagd naar meer informatie over gevechten waaraan u deelnam, kwam u niet verder dan in algemene bewoordingen te stellen dat er steeds gevochten werd. Toen u naar meer concrete informatie hieromtrent gevraagd werd, verwees u voortdurend en alleen maar naar een gevecht in mei 2020 waarbij u gewond zou zijn geraakt en waarvoor u 25 dagen lang gehospitaliseerd zou zijn. U beweerde dat er nog gevechten waren, dat dit gevechten van maar 1-2 uren waren en dat jullie daarbij geen gewonden hadden. U stelde tevens expliciet dat er, toen u bij de UF zat, geen gevechten waren waarbij mensen gedood zijn (CGVS p. 6, 24). Dat de overige gevechten maar 1 à 2 uur duurden en er geen gevechten waren waarbij mensen gedood werden, kan uw onvermogen concrete gevechten aan te halen geenszins vergoelijken. Dit temeer daar u uitdrukkelijk verklaarde aan meerdere gevechten te hebben deelgenomen (CGVS p. 24). Het feit dat u geen andere gevechten in het district nader kon beschrijven, ondermijnt uw geloofwaardigheid aanzienlijk. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier, duidelijk dat er in uw regio meerdere gevechten met dodelijke slachtoffers – zowel aan de kant van de talibs als aan de kant van de UF – plaatsvonden in de periode dat u aangesloten zou zijn geweest bij de UF.

Verder gevraagd naar namen van leiders van de taliban, stelde u geen informatie te hebben over leiders van de taliban in de regio. Evenmin wist u te vertellen in welke gebieden de taliban de controle hadden (CGVS p. 25-26), hetgeen moeilijk kan worden aangenomen aangezien zij net de vijanden waren waartegen u zich anderhalf jaar lang zou hebben verdedigd en aangezien ze uiteindelijk de macht overnamen op 15/8/2021, tevens uw laatste werkdag bij de UF. Nog is het merkwaardig dat u beweerde gewond geraakt te zijn bij een gevecht in mei 2020 – het enige gevecht dat u aanhaalde (zie supra) – maar dat u tot 4 keer toe expliciet de vraag moest gesteld worden wat er die dag precies gebeurde, alvorens u een antwoord kon formuleren. In uw antwoord kaderde u bovendien enkel hoe u die dag gewond zou zijn geraakt, maar nog steeds kon u de aanleiding en het verloop van het gevecht niet schetsen (CGVS p. 6-7). Over een doorleefde weergave van uw tijd bij de UF is dan ook geen sprake. Ten slotte werd u herhaaldelijk gevraagd om een dag op de checkpost te beschrijven. Behalve dat er meestal 's nachts werd aangevallen, dat er daarom 's nachts meer bewakers waren en dat er in shiften werd gewerkt, kon u niet meer informatie geven over hoe een werkdag op een checkpost eruit zag (CGVS p. 24).

Ook over uw takenpakket op de checkpost bleef u bijzonder vaag. U stelde dat u diende te bewaken en de veiligheid in de regio diende te garanderen. Toen u werd gevraagd te beschrijven hoe u dat deed, kwam u niet verder dan te stellen dat u de ogen moest richten op de kant van Rakha, dat u op de toren stond en rondkeek en gewapend was (CGVS p. 26). Opnieuw geeft u geen duidelijk zicht op de specifieke taken die u uitvoerde bij de UF en blijft u steken in vage en weinig doorleefde verklaringen waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt uitgehold. Omdat u zo vaag bleef, werd gevraagd om concrete acties te beschrijven, anekdotes of incidenten te vertellen, maar ook hierover kon u geen informatie verschaffen (CGVS p. 26). Dat u na de val van het Afghaanse regime en het ontbinden van uw checkpost simpelweg naar huis terugkeerde en afwisselend thuis en bij uw schoonouders verbleef en dit tot aan uw vertrek uit Afghanistan 15 dagen later (CGVS p. 26), ondermijnt eveneens uw geloofwaardigheid. Er kan namelijk van uit gegaan worden dat de taliban u net eerst op deze plekken zouden komen zoeken, temeer daar u zelf verklaarde dat de taliban mensen zochten die voor de vorige regering werkten en dat een collega van u reeds enkele dagen voor de val uit zijn dorp door de taliban zou zijn meegenomen (CGVS p. 26-27).

Ter volledigheid merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit gezegd zijnde beweerde u in Bulgarije wel gedwongen een aanvraag om internationale bescherming te hebben ingediend. U maakte er geen melding van uw werkzaamheden bij de UF, uit schrik dat uw aanvraag er lang zou onderzocht worden (CGVS p. 13). Het feit dat u andere verklaringen aflegde en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) mogelijks beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Door het afleggen van dergelijke vage en ongeloofwaardige verklaringen kan u niet overtuigen aangesloten te zijn geweest bij de UF. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten voor de UF kan er bijgevolg ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van deze activiteiten zou hebben gekend met de taliban.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u voor het CGVS beweerde dat de taliban u thuis nog een 3-4 keer zouden zijn komen zoeken (CGVS p. 17, 28), terwijl u tijdens uw interview op de DVZ geen melding maakte van het feit dat de taliban u na uw vertrek nog zouden gezocht hebben (vragenlijst CGVS vraag 5). Deze belangrijke anomalie ondermijnt uw geloofwaardigheid bijkomend. U poogde deze anomalie te vergoelijken door te beweren dat u voor de DVZ kort diende te vertellen en er geen details mocht geven (CGVS p. 4, 28). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS beweerde u dat voor de DVZ werd gevraagd kort te vertellen over de redenen van uw vertrek, u stelde daarbij dat u geen details over uw werk mocht geven. Niet alle problemen werden er bevraagd. Gevraagd wat u dan niet kon vertellen voor de DVZ, stelde u dat er niet gevraagd werd waarom u Afghanistan verlaten heeft. Herhaaldelijk werd gevraagd naar welke zaken u niet zou hebben kunnen vertellen tijdens het interview op de DVZ. U kon behalve het feit dat u niet over uw werk mocht praten, geen andere elementen aanhalen die u niet zou verteld hebben tijdens het interview op de DVZ (CGVS p. 4). U legde bovendien ook ongerijmde verklaringen af over het feit dat uw interview op de DVZ al dan niet werd voorgelezen. U beweerde dat ze het u niet voorlazen, maar dat de tolk wel alles uitlegde. U tekende ook voor akkoord. U verstond niet wat ze voorlazen, maar de tolk zei u wel wat u geantwoord heeft op de vragen en vroeg u of het correct was en u antwoordde bevestigend daarop (CGVS p. 5). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u zich bij aanvang van het gehoor wilde indekken voor mogelijke anomalieën en tegenstrijdigheden, aangezien u geen enkel concreet element kan aanhalen dat u niet zou verteld hebben of dat niet klopte. Het spreekt voor zich dat het geen steek houdt op te merken dat u kort gehoord werd en geen details kon geven als u niet kan aangeven – behalve uitweiden over uw job – welke essentiële elementen u niet kon vertellen bij de DVZ. Uw postfactum verklaringen in deze kunnen dan ook geenszins overtuigen. Het feit dat u enkel kort en niet in detail zou hebben mogen vertellen, kan overigens ook geenszins verklaren dat u een dermate essentieel element, i.c. bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan, volstrekt onvermeld liet. Daarenboven werd u op het einde van het interview bij de DVZ nog uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets had toe te voegen. U verklaarde uitdrukkelijk niets toe te voegen te hebben (zie vragenlijst CGVS vraag 8). Ook uw advocaat trachtte uw gebrekkige verklaringen over uw werkzaamheden bij de UF te vergoelijken door te wijzen op uw analfabetisme en op de brede en vage vragen. Ze stelde dat het moeilijk is om te weten wat er als antwoord verwacht wordt, vooral voor iemand die niet opgeleid is (CGVS p. 28-29). Dient te worden opgemerkt ook van een persoon zonder scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zo gedetailleerd, volledig en correct mogelijke verklaringen kan afleggen met betrekking tot zijn directe en persoonlijke leef- en werkwereeld en zijn vluchtrelaas. Het betreffen hier immers feiten die de kern uitmaken van uw vluchtrelaas en die u zelf meemaakte. Het is dan ook niet aannemelijk dat u omwille van uw gebrek aan scholing geen coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot uw werkactiviteiten en de gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan. Wat betreft de opmerking rond brede en vage vragen, dient te worden opgemerkt dat er u zowel gerichte als open vragen gesteld werden die u toelieten uw werkactiviteiten bij de UF aan te tonen. Tevens werd u herhaaldelijk de mogelijkheid geboden om vanuit een “free narrative” uw activiteiten bij de UF en uw vluchtrelaas aan te tonen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd al meegegeven dat als u een vraag niet zou verstaan, u dit onmiddellijk mag aangeven zodat de vraag verduidelijkt kon worden (CGVS p. 2). Verder blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat u de vragen correct begreep en/ of dat u, indien dit niet het geval was, naar verduidelijking vroeg. Daarop werd een vraag geherformuleerd en uit uw antwoord bleek dat u de vraag begrepen heeft (CGVS p. 10, 19, 21-22, 27). Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat u op het einde werd gevraagd of u al de vragen en de tolk goed begrepen heeft en u antwoordde hierop bevestigend (CGVS p. 28). Gelet op het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw tewerkstelling bij de UF kan terecht worden opgemerkt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die u daarom met de taliban zou hebben gekend.

Dat uw broers N. en H. G. omwille van uw activiteiten bij de UF problemen zouden hebben gekend met de taliban en daarom Afghanistan zouden hebben verlaten en zich momenteel respectievelijk in Londen en in een Turkse gevangenis zouden bevinden (CGVS p. 17), kan – gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten voor de UF – bijgevolg ook niet worden aangenomen. Bovendien beperkt u zich hier tot het uiten van blote beweringen maar legt u geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs neer over waar uw broers zich momenteel zouden bevinden. Ook al zou het ten andere vaststaan dat uw broers momenteel buiten Afghanistan – in Turkije en Londen – zijn, quod non, dan nog kan dit geenszins een ander licht werpen op voorgaande temeer daar uit niets blijkt wanneer en om welke redenen zij Afghanistan hebben verlaten.

De door u neergelegde documenten, met name uw badge van de Uprising Forces, twee foto's (kopie) en de medische documenten n.a.v. een ziekenhuisopname kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande

vaststellingen. Zo moet immers worden opgemerkt dat documenten pas bewijswaarde hebben als ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd lidmaatschap bij de UF kan ook aan de lidkaart van de UF en aan de kopie van de medische attesten van het incident waarbij u betrokken zou geweest zijn tijdens uw dienst, geen enkel geloof worden gehecht. Moet bovendien worden opgemerkt dat u in het kader van uw verzoek geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit hebt voorgelegd, noch uw onvermogen dit aan de hand van overtuigende verklaringen kan vergoelijken (zie infra). Dat de voorgelegde badge en medische stukken dan ook effectief uw persoon betreffen, is niet aangetoond. De medische documenten betreffen bovendien enkel urine- en bloedsuitslagen en stellen dat u een operatie onderging omdat u een kogelwonde had, maar spreken zich geenszins uit over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Hiermee rekening houdende mag het duidelijk zijn dat de voorgelegde attesten dan ook geenszins kunnen weerhouden worden als tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de feiten die u in Afghanistan beweert te hebben meegemaakt. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Wat betreft de neergelegde foto's van u tijdens uw werk bij de UF, dient te worden opgemerkt dat het hier louter om 2 kopieën gaat. De foto's zijn bovendien van slechte kwaliteit en er kan niet worden vastgesteld dat u effectief op deze foto's staat. Bovendien hebben foto's slechts een relatieve bewijswaarde daar ze makkelijk in scène kunnen gezet én de bewijswaarde van kopieën van foto's is eens zo relatief gezien deze makkelijk te vervalsen zijn. Bovendien, zoals reeds opgemerkt, legde u deze foto's niet voor ter staving van overtuigende verklaringen.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteitsdocument. Het is nochtans een essentieel element in iedere procedure. U beweerde dat uw taskara achterbleef bij uw registratie bij de UF (CGVS p. 10). Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt effectief bij de UF te hebben gediend (zie hoger), kan hieraan evenmin enig geloof gehecht worden. Merkwaardig genoeg beweerde u voor het CGVS evenwel dat u een kopie van uw taskara bij u had, maar dat u die onderweg verloor. Hierover repte u met geen woord tijdens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U beweerde bovendien misschien nog een kopie van uw taskara thuis te hebben. U heeft dit echter niet gevraagd of gecontroleerd (CGVS p. 10), hetgeen dan ook een negatieve indicatie inhoudt voor uw gehele geloofwaardigheid. Het aantonen van de identiteit is immers een essentieel element binnen de procedure om internationale bescherming en er kan van u dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u hieromtrent de nodige stappen zet om uw identiteit aan te tonen, dan toch minstens overtuigende verklaringen aflegt om uw nalatigheid een tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen, te vergoelijken. Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat u reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije, en dus al geruime tijd voor uw komst naar België op de hoogte was van het feit dat u naar uw identiteit en stavingsstukken zou gevraagd worden. U verzaakt dan ook duidelijk aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir,

Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan

overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de

situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt. Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en

eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel.

Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd. Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Waar uw advocaat ten slotte opmerkt dat de Taliban een uitgesproken afkeer heeft van alles dat Westers is en dat u een risico loopt bij terugkeer omwille van een verzoek om internationale bescherming in Europa, kan nog worden opgemerkt dat dit een loutere bewering van haar kant betreft. Er werden geen concrete elementen aangereikt waaruit dit zou kunnen blijken. Er kan

nochtans in alle redelijkheid verondersteld worden dat u zelf duidelijk en spontaan die elementen aanbrengt omwille waarvan u meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Uit al bovenstaande moet dan ook worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel als volgt uiteen:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een

persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker, bij een terugkeer naar Afghanistan, een oprechte vrees heeft voor zijn leven. Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de taliban. Verzoeker heeft hierover verklaringen afgelegd en hiertoe documenten overhandigd, waaruit effectief kan worden opgemaakt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn (zoals de kaart van de UF, medische attesten betreffende de ziekenhuisopname van verzoeker na een aanval op zijn checkpost en twee foto's van verzoeker met collega's van de UF).

Meer algemeen, kan worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker, tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, in belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn. Dit benadrukt het oprecht karakter van de vrees die verzoeker heeft. Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten). Uit dit geheel van vaststellingen blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn, temeer gelet op de documenten die door verzoeker werden overgemaakt en waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn.

5. In de bestreden beslissing betwist verweerder dat verzoeker van begin 2020 tot aan de val van het voormalige Afghaanse regime in augustus 2021 zou werkzaam zijn geweest bij de UF. De verklaringen van verzoeker zouden te "vaag" of te "onwaarschijnlijk" zijn, waardoor er geen geloof aan wordt gehecht door verweerder. Verzoeker betwist dat zijn verklaringen dermate "vaag" of "onwaarschijnlijk" zouden zijn, dat hieruit moet blijken dat ze als ongeloofwaardig dienen beschouwd te worden. Hij gaf op duidelijke wijze de werking van de UF aan. Hij kaderde zijn eigen opleiding en tewerkstelling binnen de UF. Verzoeker was ook duidelijk over de problemen die hij hierdoor kreeg met de taliban omwille van zijn tewerkstelling. De voorgebrachte documenten door verzoeker bevestigen zijn verklaringen. Verzoeker overhandigde onder meer zijn badge van de UP, medische documenten betreffende de ziekenhuisopname van verzoeker na een aanval op zijn checkpost (waaruit blijkt dat hij een operatie moest ondergaan omwille van een schotwonde) en twee foto's van verzoeker met collega's van de UF. Er worden geen inhoudelijke of vormelijke opmerkingen gemaakt waaruit zou blijken dat deze documenten niet authentiek zouden zijn. Het is bovendien niet ernstig te stellen dat de foto's van verzoeker "geënceneerd" zijn. Verweerder kan deze documenten evenmin aan de kant schuiven door te stellen dat er een hoge corruptiegraad zou heersen in Afghanistan.

6. Het staat voorts vast dat de elementen waarover verzoeker werd ondervraagd reeds geruime tijd geleden hebben plaatsgevonden toen verzoeker nog in Afghanistan verbleef.

Voor verzoeker is dit (bijzonder) lang geleden, temeer omdat hij sindsdien genoodzaakt is om van dag tot dag te leven (onder meer omwille van de lange reis die hij ondernam, alvorens in België toe te komen). Hij verloor hierdoor telkens meer het zicht over zijn verleden door de gebeurtenissen die zich sindsdien afspeelden. Door de verstreken tijdperiode, is het bovendien niet onaannemelijk dat er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die verzoeker heeft over zijn periode toen hij in Afghanistan verbleef. De herinneringen van verzoeker zijn immers onderhevig aan vervaging, waardoor er verschillen kunnen ontstaan. Verzoeker is bovendien ongeschoold. Hij ging slechts enkele maanden naar de madrassa. Het is, gelet op al deze omstandigheden, niet ernstig om verzoeker af te rekenen om de beperkingen van zijn kennis over bv. de namen van alle checkposten, de namen van de officieren van het nationaal leger die verzoeker een opleiding hebben gegeven of de namen van de leiders van de taliban in de regio. Dat verzoeker moeite had om te antwoorden op deze precieze kennisvragen doen geen afbreuk aan de oprechte vrees die hij heeft. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij over de essentiële zaken, met name de precieze redenen waarom hij een vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan, weldegelijk de belangrijkste zaken heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De

verzoekende partij wijst er verder op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd de verzoekende partij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen, waardoor het aannemelijk is dat verzoeker een aantal elementen (zoals de betrokken van Riyad bij een militie) nog niet kon vermelden.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag. Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande. Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd. De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden. De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet). De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

7. Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren. Verzoeker heeft erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de taliban door zijn tewerkstelling bij de UP. Deze tewerkstelling en zijn hieruit voortvloeiende vrees zijn voldoende aangetoond. Verzoeker benadrukte bovendien dat hij, na de val van de voormalige regering in Afghanistan, slechts kort (een 15-tal dagen) verbleef in Afghanistan voor hij het land kon verlaten. Verzoeker nam zijn voorzorgsmaatregelen door afwisselend te verblijven in zijn eigen woning en de woning van zijn schoonouders, tot hij kon vertrekken.

Uit dit geheel van vaststellingen blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn, temeer gelet op de documenten die door verzoeker werden overgemaakt en waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn.

8. In acht genomen wat voorafgaat en de stukken van het dossier, dient in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking te worden genomen.

9. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar.

Beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen dienen met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). Verzoeker wijst er bovendien op dat, hoewel het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen en de humanitaire toegang tot delen van het land zou zijn verbeterd, de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven, met wijdverbreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen. De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig

verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek uit Afghanistan) en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving.

Verzoeker heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel, omwille van zijn langdurig vertrek uit Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Bovendien wordt de greep van de taliban op de samenleving in Afghanistan steeds steviger, terwijl verzoeker het land heeft verlaten na de machtsovername door de taliban en hij geen binding of affiniteit meer heeft met de samenleving in Afghanistan sindsdien. Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details (stuk 3). Hierdoor is er een risico op vervolging (stuk 3). In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt tevens aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Dit betreft een zeer diverse groep, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Verzoeker wijst erop dat in de vervolgingsgronden er sprake is van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu wijst verzoeker erop dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban. Zijn huidige levensstijl is belangrijk voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit staat in sterk contrast met hetgeen van hem verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan. Minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. In acht genomen wat voorafgaat, dient in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

9. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat

verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

10. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”, december 2016, p. 109). Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict. De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking. De impact van de machtsovername door taliban is groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3). Verzoeker meent hierom dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban vormen bovendien een risico voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen. Bovendien bestaan er zwaarwegende redenen om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van de precaire humanitaire situatie nu deze het gevolg is van directe en indirecte acties van de taliban en de internationale gemeenschap (stuk 3). Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

11. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties: - de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat

hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

In Afghanistan is er momenteel sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (stuk 3).

Verzoeker verwijst hiertoe tevens naar zijn persoonlijke situatie. Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek) en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. Verzoeker heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel, omwille van zijn langdurig vertrek uit Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Bovendien wordt de greep van de taliban op de samenleving in Afghanistan steeds steviger, terwijl verzoeker het land heeft verlaten na de machtsovername door de taliban en hij geen binding of affiniteit meer heeft met de samenleving in Afghanistan sindsdien. Gelet op het voormelde, toont verzoeker aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

12. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

OM DEZE REDENEN, BEHAGE HET DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In hoofddorde, de bestreden beslissing te vernietigen overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In subsidiaire orde, de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

De gunst van de kosteloze rechtspleging toe te willen kennen.”

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 27 augustus 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

3.2. De verzoekende partij heeft een aanvullende nota neergelegd op 4 september 2025 waarbij zij wijst op de recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025.

Daarin voert zij het volgende aan:

“De verzoekende partij wijst daarbij op de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze onteigend of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt. Bronnen:

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update (20 maart 2025) - https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update (23 juni 2025) <https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-update-enps>

In juli 2025 publiceerden UNAMA en het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR) een thematisch rapport met specifieke aandacht voor personen die onvrijwillig naar Afghanistan terugkeerden. Het rapport documenteert ernstige mensenrechtenschendingen jegens deze groep, waaronder foltering, mishandeling, willekeurige detentie en expliciete bedreigingen.

Terugkeerders met bepaalde of vermeende profielen – zoals vrouwen en meisjes die geacht worden de opgelegde gendernormen te schenden, voormalige ambtenaren en leden van de veiligheidsdiensten, journalisten, activisten of personen met een duidelijke connectie met westerse landen – lopen een aanzienlijk risico om in het vizier van de de-facto autoriteiten te komen. De VN benadrukken dat dit rapport een duidelijke waarschuwing vormt: het feit dat iemand reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft, biedt geen garantie op veiligheid bij terugkeer. Integendeel, langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering. Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het nonrefoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg.

Deze omstandigheden vergroten de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.
<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)
<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.
<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025.
<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaарverslagvan-myria>

Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het nonrefoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet in de Belgische context worden gewezen op specifieke landeninformatie over Afghanistan die in 2025 is gepubliceerd door het Cedoca-onderzoekscentrum van de Dienst Vreemdelingenzaken. In juni 2025 bracht Cedoca een COI Focus uit over kindhuwelijken, waarin onder meer wordt benadrukt dat de rechtspositie van vrouwen en meisjes in Afghanistan bijzonder kwetsbaar blijft en dat terugkeer naar Afghanistan in vele gevallen neerkomt op blootstelling aan ernstige mensenrechtenschendingen. Deze bijkomende landeninformatie ondersteunt het beeld dat vrouwen, meisjes en families met kinderen bijzonder risico lopen bij terugkeer.

Bron: Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.
https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_kindhuwelijken_20250627.pdf
Wanneer men al deze elementen samenbrengt, wordt duidelijk dat de actuele mensenrechtensituatie in Afghanistan in 2025 ernstig en zorgwekkend blijft.

De VN en onafhankelijke mensenrechtenorganisaties documenteren zowel systematische repressie tegen de bevolking in het algemeen, als doelgerichte vervolging van specifieke groepen en profielen. Terugkeerders – en zeker zij die al lange tijd in het buitenland verbleven – lopen een verhoogd risico op vervolging, arrestatie of mishandeling.

Het beginsel van non-refoulement, verankerd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM, verbiedt staten dan ook om personen terug te sturen naar Afghanistan indien er reëel gevaar bestaat voor foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging.

Voor België betekent dit dat de asielinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

OM DEZE REDENEN, BEHAGE HET DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Het ingediende beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

De aangevoerde nieuwe elementen toe te voegen aan het dossier van de rechtspleging en deze mee op te nemen in het beraad.

Dienvolgens:

In hoofddorde de betwiste beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

De gunst van de kosteloze rechtspleging toe te willen kennen.”

Ook op 9 september 2025 legt de verzoekende partij ter terechtzitting een aanvullende nota neer. Als nieuwe elementen legt zij een foto neer van zichzelf als militair en een foto waarop zij te zien is met een vriend. Daarnaast legt ze ook een arbeidsovereenkomst neer, loonfiches, een plukkaart en de fiche 281.10.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk*

bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou-origine te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig uit het dorp Naserkhel, district Hesarak, provincie Nangarhar.

U bent ongeschoold maar ging wel enkele maanden naar de madrassa. U bent gehuwd met Z. en samen hebben jullie een zoon. De taliban hadden de macht in uw dorp. Omdat uw schoonfamilie dichtbij het districtscentrum, dat in handen was van de toenmalige Afghaanse overheid, woonde en jullie vaak daarheen gingen, beschuldigden de taliban u van spionage. U werd hierom regelmatig bedreigd. Daarom verhuisde u in 2019 naar Chamtala (Jalalabad), daar had de overheid de macht in handen. Begin 2020 hebt u zich aangesloten bij de Uprising Forces (UF). U werd gestationeerd in een checkpost in de regio Wazir, district Khogyani, provincie Nangarhar. Bij een aanval op uw checkpost in mei 2020 raakte u gewond. U werd een periode opgenomen in het ziekenhuis. Nadien zette u uw werk bij de UF verder. Tijdens de val van het voormalige regime keerde u naar uw familie in Chamtala terug. Gedurende 15 dagen bleef u afwisselend thuis of bij uw schoonfamilie. Uiteindelijk verliet u tegen het einde van de 8ste maand 2021 Afghanistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije – waar u verplicht een verzoek om internationale bescherming indiende op 17 maart 2022 –, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk kwam u aan in België. Op 6 december 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban nog 3-4 keer naar uw woning, op zoek naar u. Daarom zouden uw broers Afghanistan eveneens hebben verlaten. Uw broer H. G. zit momenteel opgesloten in Turkije, uw broer N. bevindt zich sinds 2 maanden in Londen. 6 maanden geleden (komt overeen met juni 2023) kwamen de taliban de laatste keer naar uw woning. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden omwille van uw activiteiten bij de voormalige regering.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw kaart van de UF (origineel); medische attesten betreffende uw ziekenhuisopname na een aanval op uw checkpost (origineel); twee foto's van u met collega's van de UF (kopie).”

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij op zich niet betwist.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

5.3. De verzoekende partij betwist dat zij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Zij is van oordeel dat er geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden.

De verzoekende partij houdt in haar enig middel voor dat haar verklaringen, tijdens het persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn. Dit klopt echter niet. De Raad merkt op dat blijkt dat de verzoekende partij verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over elementen die de kern van haar asielrelaas raken. De verzoekende partij tracht deze tegenstrijdigheden onder meer uit te leggen door aan te halen dat

de bewijswaarde van het verslag bij de DVZ volgens haar bijzonder relatief is, door te wijzen op het tijdsverloop en de wijze waarop dit verslag wordt opgesteld en dit alles zonder bijstand van een vertrouwenspersoon. Ook wijst zij op het feit dat zij niet geschoold is.

Er mag van de verzoekende partij echter verwacht worden dat zij de kernelementen van haar relaas op consistente wijze weergeeft. De Raad kan deze zienswijze dan ook niet volgen. De verwijzingen van de verzoekende partij naar het verloop van het onderhoud bij de DVZ kunnen vooreerst niet verschonen dat de verzoekende partij tijdens het interview bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van belangrijke kernelementen van haar asielrelaas. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de overwegingen op dit punt in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of niet correct zouden zijn. Zij luiden als volgt:

“Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u voor het CGVS beweerde dat de taliban u thuis nog een 3-4 keer zouden zijn komen zoeken (CGVS p. 17, 28), terwijl u tijdens uw interview op de DVZ geen melding maakte van het feit dat de taliban u na uw vertrek nog zouden gezocht hebben (vragenlijst CGVS vraag 5). Deze belangrijke anomalie ondermijnt uw geloofwaardigheid bijkomend. U poogde deze anomalie te vergoelijken door te beweren dat u voor de DVZ kort diende te vertellen en er geen details mocht geven (CGVS p. 4, 28). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS beweerde u dat voor de DVZ werd gevraagd kort te vertellen over de redenen van uw vertrek, u stelde daarbij dat u geen details over uw werk mocht geven. Niet alle problemen werden er bevraagd. Gevraagd wat u dan niet kon vertellen voor de DVZ, stelde u dat er niet gevraagd werd waarom u Afghanistan verlaten heeft. Herhaaldelijk werd gevraagd naar welke zaken u niet zou hebben kunnen vertellen tijdens het interview op de DVZ. U kon behalve het feit dat u niet over uw werk mocht praten, geen andere elementen aanhalen die u niet zou verteld hebben tijdens het interview op de DVZ (CGVS p. 4). U legde bovendien ook ongerijmde verklaringen af over het feit dat uw interview op de DVZ al dan niet werd voorgelezen. U beweerde dat ze het u niet voorlezen, maar dat de tolk wel alles uitlegde. U tekende ook voor akkoord. U verstond niet wat ze voorlezen, maar de tolk zei u wel wat u geantwoord heeft op de vragen en vroeg u of het correct was en u antwoordde bevestigend daarop (CGVS p. 5). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u zich bij aanvang van het gehoor wilde indekken voor mogelijke anomalieën en tegenstrijdigheden, aangezien u geen enkel concreet element kan aanhalen dat u niet zou verteld hebben of dat niet klopte. Het spreekt voor zich dat het geen steek houdt op te merken dat u kort gehoord werd en geen details kon geven als u niet kan aangeven – behalve uitweiden over uw job – welke essentiële elementen u niet kon vertellen bij de DVZ. Uw postfactum verklaringen in deze kunnen dan ook geenszins overtuigen. Het feit dat u enkel kort en niet in detail zou hebben mogen vertellen, kan overigens ook geenszins verklaren dat u een dermate essentieel element, i.c. bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan, volstrekt onvermeld liet. Daarenboven werd u op het einde van het interview bij de DVZ nog uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets had toe te voegen. U verklaarde uitdrukkelijk niets toe te voegen te hebben (zie vragenlijst CGVS vraag 8).”

Er dient verder op gewezen dat de verklaringen van de verzoekende partij op de DVZ werden voorgelezen en zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Verder toont de verzoekende partij niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen bij de DVZ, te meer gezien zij het verslag, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

De verzoekende partij betwist haar verklaringen zoals aangegeven in bovenvermelde motieven helemaal niet. Er mag van de verzoekende partij verwacht worden dat zij over de absolute kernelementen van haar relaas minstens consistente verklaringen aflegt.

In dat kader betwist de verzoekende partij overigens helemaal niet dat zij tijdens haar asielinterview in Bulgarije eveneens kernelementen van haar asielrelaas onvermeld liet. Zij betwist in concreto de volgende motieven van de bestreden beslissing niet:

“Ter volledigheid merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit gezegd zijnde beweerde u in Bulgarije wel gedwongen een aanvraag om internationale bescherming te hebben ingediend. U maakte er geen melding van uw werkzaamheden bij de UF, uit schrik dat uw aanvraag er lang zou onderzocht worden (CGVS p. 13). Het feit dat u andere verklaringen aflegde en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw

vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming”

De Raad stelt verder vast dat uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar interviews, inderdaad blijkt dat zij erg weinig en bovendien erg vage verklaringen aflegde over de kernelementen van haar asielrelaas. De verzoekende partij stelt in haar enig middel nu wel dat zij met deze stelling niet akkoord gaat, maar toont dit op geen enkele concrete wijze aan. De Raad kan enkel vaststellen dat de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op grond waarvan zij tot de conclusie komt dat de verzoekende partij enkel beperkte en bovendien vage verklaringen aflegde op de belangrijkste punten van haar asielrelaas, steun vinden in de stukken van het administratief dossier zoals de commissaris-generaal bovendien in de bestreden beslissing heeft aangegeven. De Raad acht de betreffende motieven van de bestreden beslissing dan ook pertinent en maakt ze hem eigen. Het gaat in concreto over de volgende motieven:

“Zo legde u vage en onwaarschijnlijke verklaringen af over uw werkactiviteiten bij de UF. Gelet op het feit dat u beweerde ruim anderhalf jaar werkzaam te zijn geweest bij de UF (CGVS p. 15 ev.), mag in alle redelijkheid verwacht dat u meer doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen aangaande uw tijd bij deze groepering. Zo beweerde u dat u zich voor registratie bij de UF diende aan te melden in het Kaga districtscentrum. U zou daar een dag verbleven hebben om vervolgens met uw training te starten op een basis van het nationale leger in het dorp Ahmad Khel (CGVS p. 19-20). Gevraagd of de UF deze basis van het leger mochten gebruiken, kwam u opzetten met een verwarrende uitleg. U beweerde dat de UF die basis niet mocht gebruiken, maar voor de training wel. Voor de rest behoorde deze basis tot het nationaal leger (CGVS p. 21). Gevraagd hoeveel mensen er dan wel aanwezig waren op de basis, stelde u dan weer dat u maar 1 dag op de basis was, de dag van uw registratie. Daarna werden jullie naar een andere plaats gebracht. Daarom zou u niet weten hoeveel mensen op deze basis verbleven. Onmiddellijk daarna beweerde u dat u na de registratie van de ene kant van de basis naar de andere kant van de basis werd gebracht en dat u daar verbleef gedurende uw één week durende training (CGVS p. 21). Aangezien u nu beweerde een week lang op de basis te hebben doorgebracht, mag dan weer wel verwacht worden dat u meer informatie kan geven over deze basis. Het feit dat u dit niet kan, ondermijnt reeds uw geloofwaardigheid.

U stelde eveneens een opleiding te hebben gekregen van 2 officieren van het nationaal leger, maar wie deze personen waren of welke rang ze hadden, wist u niet (CGVS p. 21). Ook over de onderwerpen waarover u training kreeg gedurende een week legde u vage verklaringen af. U kwam niet verder dan in algemene bewoordingen te stellen u er leerde hoe zichzelf te verdedigen, hoe deel te nemen aan gevechten, hoe wapens te gebruiken. Gevraagd naar wat u dan specifiek leerde rond deze onderwerpen, kwam u niet verder dan uw verklaringen te herhalen en stereotiepe antwoorden te formuleren, die geenszins getuigen van een doorleefde kennis aangaande de opleiding die u zou hebben gevolgd (CGVS p. 21-22). Gezien u al niet aannemelijk wist te maken daadwerkelijk de opleiding te hebben gevolgd, mag het duidelijk zijn dat ook aan uw daaropvolgende effectieve tewerkstelling bij de UF geen geloof kan worden gehecht. Uw gebrekkige kennis hieromtrent bevestigt dit eens te meer. Verder vernoemde u weliswaar de 1ste leider en de 2de leider van de UF in uw regio en beweerde u dat er 15 checkposten waren. U kon echter naast uw checkpost slechts 2 checkposten bij naam opnoemen, naar 2 andere checkposten verwees u enkel met de naam van de 1ste en 2de leider. Behalve de namen van deze 2 leiders, kon u bijkomend nog slecht 1 voornaam van een commandant van een checkpost geven (CGVS p. 23). Van de commandant van uw checkpost kende u de voornaam, maar wist u dan weer niets over zijn verleden te vertellen (CGVS p. 27). Gevraagd naar meer informatie over gevechten waaraan u deelnam, kwam u niet verder dan in algemene bewoordingen te stellen dat er steeds gevochten werd. Toen u naar meer concrete informatie hieromtrent gevraagd werd, verwees u voortdurend en alleen maar naar een gevecht in mei 2020 waarbij u gewond zou zijn geraakt en waarvoor u 25 dagen lang gehospitaliseerd zou zijn. U beweerde dat er nog gevechten waren, dat dit gevechten van maar 1-2 uren waren en dat jullie daarbij geen gewonden hadden. U stelde tevens expliciet dat er, toen u bij de UF zat, geen gevechten waren waarbij mensen gedood zijn (CGVS p. 6, 24). Dat de overige gevechten maar 1 à 2 uur duurden en er geen gevechten waren waarbij mensen gedood werden, kan uw onvermogen concrete gevechten aan te halen geenszins vergoelijken. Dit temeer daar u uitdrukkelijk verklaarde aan meerdere gevechten te hebben deelgenomen (CGVS p. 24). Het feit dat u geen andere gevechten in het district nader kon beschrijven, ondermijnt uw geloofwaardigheid aanzienlijk. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier, duidelijk dat er in uw regio meerdere gevechten met dodelijke slachtoffers – zowel aan de kant van de talibs als aan de kant van de UF – plaatsvonden in de periode dat u aangesloten zou zijn geweest bij de UF.

Verder gevraagd naar namen van leiders van de taliban, stelde u geen informatie te hebben over leiders van de taliban in de regio. Evenmin wist u te vertellen in welke gebieden de taliban de controle hadden (CGVS p. 25-26), hetgeen moeilijk kan worden aangenomen aangezien zij net de vijanden waren waartegen u zich anderhalf jaar lang zou hebben verdedigd en aangezien ze uiteindelijk de macht overnamen op 15/8/2021, tevens uw laatste werkdag bij de UF. Nog is het merkwaardig dat u beweerde gewond geraakt te zijn bij een gevecht in mei 2020 – het enige gevecht dat u aanhaalde (zie supra) – maar dat u tot 4 keer toe expliciet de

vraag moest gesteld worden wat er die dag precies gebeurde, alvorens u een antwoord kon formuleren. In uw antwoord kaderde u bovendien enkel hoe u die dag gewond zou zijn geraakt, maar nog steeds kon u de aanleiding en het verloop van het gevecht niet schetsen (CGVS p. 6-7). Over een doorleefde weergave van uw tijd bij de UF is dan ook geen sprake. Ten slotte werd u herhaaldelijk gevraagd om een dag op de checkpost te beschrijven. Behalve dat er meestal 's nachts werd aangevallen, dat er daarom 's nachts meer bewakers waren en dat er in shiften werd gewerkt, kon u niet meer informatie geven over hoe een werkdag op een checkpost eruit zag (CGVS p. 24).

Ook over uw takenpakket op de checkpost bleef u bijzonder vaag. U stelde dat u diende te bewaken en de veiligheid in de regio diende te garanderen. Toen u werd gevraagd te beschrijven hoe u dat deed, kwam u niet verder dan te stellen dat u de ogen moest richten op de kant van Rakha, dat u op de toren stond en rondkeek en gewapend was (CGVS p. 26). Opnieuw geeft u geen duidelijk zicht op de specifieke taken die u uitvoerde bij de UF en blijft u steken in vage en weinig doorleefde verklaringen waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt uitgehold. Omdat u zo vaag bleef, werd gevraagd om concrete acties te beschrijven, anekdotes of incidenten te vertellen, maar ook hierover kon u geen informatie verschaffen (CGVS p. 26)."

De Raad sluit zich verder aan bij de motivering van de commissaris-generaal waar zij stelt dat het feit dat de verzoekende partij *"na de val van het Afghaanse regime en het ontbinden van uw checkpost simpelweg naar huis terugkeerde en afwisselend thuis en bij uw schoonouders verbleef en dit tot aan uw vertrek uit Afghanistan 15 dagen later (CGVS p. 26), ondermijnt eveneens uw geloofwaardigheid. Er kan namelijk van uit gegaan worden dat de taliban u net eerst op deze plekken zouden komen zoeken, temeer daar u zelf verklaarde dat de taliban mensen zochten die voor de vorige regering werkten en dat een collega van u reeds enkele dagen voor de val uit zijn dorp door de taliban zou zijn meegenomen (CGVS p. 26-27)."* De Raad acht deze motieven pertinent, en maakt ze hem eigen.

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op goede gronden en op grond van pertinente motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier als volgt kon besluiten:

"Door het afleggen van dergelijke vage en ongeloofwaardige verklaringen kan u niet overtuigen aangesloten te zijn geweest bij de UF. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten voor de UF kan er bijgevolg ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van deze activiteiten zou hebben gekend met de taliban."

De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk met haar betoog.

Gelet op al deze vaststellingen, en meer specifiek in het bijzonder de uiterst beperkte kennis van de verzoekende partij over de kernelementen van haar asielrelaas, de omissies van kernelementen tijdens het interview bij de DVZ en de asielprocedure in Bulgarije, en de vele vaagheden in de verklaringen van de verzoekende partij, concludeert de Raad dat het asielrelaas van de verzoekende partij niet geloofwaardig is, minstens dat de verzoekende partij haar relaas niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker wijst op zijn ongeschooldheid, merkt de Raad op dat ook van een laag- of ongeschoold persoon mag worden verwacht dat deze bij machte is om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze worden geacht in het geheugen van de verzoekende partij te zijn gegrift. De verzoekende partij toont niet aan dat zij omwille van haar ongeschooldheid niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen omtrent haar werkzaamheden die de kern van haar asielrelaas vormen.

De Raad onderstreept dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat haar vermeende ongeschooldheid haar verstandelijke vermogens aantast in die mate dat zij hierdoor niet in staat was coherente en eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de voorgehouden feiten, te meer zij geacht wordt reeds meerderjarig te zijn geweest op het moment van haar vertrek. Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er van de verzoekende partij kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van iemand die weinig geletterd is, te boven gaan of een hogere scholing behoeven. Het betroffen immers vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad.

Ook de verstreken tijdsperiode kan geen afdoende uitleg vormen voor het gegeven dat de verzoekende partij zeer vage en niet doorleefde verklaringen heeft afgelegd aangaande haar werkzaamheden binnen de UF, die de reden zijn van haar vermeende problemen in Afghanistan.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij met haar loutere herhaling van haar asielmotieven en het proberen vergoelijken van sommige van de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar relaas de concrete motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat het niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij problemen ondervindt met de taliban. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Het asielrelaas van de verzoekende partij wordt ongeloofwaardig bevonden.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de voorgebrachte stukken wijst de Raad erop dat de stukken de voorgaande vaststellingen niet vermogen in een ander daglicht te plaatsen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Bovendien kan de authenticiteit van een kopie niet worden nagegaan en zijn foto's manipuleerbaar. Zij kunnen geënceneerd worden. De verzoekende partij legt overigens slechts 1 foto neer waarop zij in een militair uniform poseert voor een deur.

Wat betreft de medische stukken kan hieruit enkel worden afgeleid dat de verzoekende partij gewond door hagel werd opgenomen. Dit zegt echter niets over de wijze waarop zij de verwondingen opliep.

Aangezien het relaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig wordt bevonden is er in casu ook geen reden om haar het voordeel van de twijfel te gunnen. Er is immers geen twijfel omtrent de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. De verzoekende partij dient haar persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. De verzoekende partij blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat haar verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen in casu, volstaat hiertoe niet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan de verzoekende partij verder zou refereren, heeft geen betrekking op haar persoon, noch op de persoonlijke feiten die zij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door haar voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Wat haar vrees ten gevolge van haar verwestering betreft wijst de verzoekende partij in het bijzonder op haar langdurig verblijf in het buitenland sinds haar vertrek en - in het bijzonder - Europa. De verzoekende partij is volgens haar tevens verwesterd geraakt doorheen haar jarenlange verblijf in Europa en geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat zij een soennitische moslim is, dat zij verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft, dat zij Pashtou spreekt, dat zij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor haar vertrek, invloed hadden, waardoor zij vertrouwd is met hun normen en regels, en dat zij op volwassen leeftijd – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als een ‘afvallige’ of ongelovige zal worden beschouwd. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoekende partij, er problemen ondervinden.

De verzoekende partij maakt met haar toelichtingen geenszins aannemelijk dat zij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat zij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België en door stukken voor te leggen aangaande een tewerkstelling in België toont de verzoekende partij niet aan dat zij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat zij in België heeft gedaan. Zij toont met haar verwijzing naar de duur van haar verblijf en de wijze waarop zij haar tijd besteedde in België evenmin aan dat zij verwesterd is of in haar land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij tijdens haar verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor zij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of haar lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat haar een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor zij in de problemen zou kunnen komen. De verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat zij niet aantoont dat zij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de zeer repressieve implementatie van de sharia door de taliban alsook op het straffen toebrengen door de taliban bij het niet naleven van de islamitische normen en waarden zoals door hen strikt geïnterpreteerd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoekende partij niet concreet aantoont dat zij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen

aan de heersende waarden en normen. Door in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, werpt zij hier geen ander licht op.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoekende partij kan in casu niet aangenomen worden dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van haar middel houdt de verzoekende partij voor dat de verwerende partij op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat haar de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, het asielrelaas van de verzoekende partij en haar verwijzing naar de duur van haar verblijf en haar activiteiten in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont ook niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij omtrent het feit dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat de verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52 - 61).

Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard.

Tevens kan nog worden geduimd dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsvername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van haar leven of persoon. De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat de verzoekende partij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij in de aanvullende nota van 4 september 2025 doet aan het voorgaande overigens niets af. De verzoekende partij stelt daarin zelf dat de situatie in Afghanistan sinds de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven wordt gekenmerkt door een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in

2025 nog steeds aanhoudt. Daarmee maakt zij niet aannemelijk dat de situatie in Afghanistan zoals hierboven beschreven intussen zou gewijzigd zijn. Een groot deel van de informatie waarnaar de verzoekende partij in haar aanvullende nota verwijst heeft overigens betrekking op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet de verzoekende partij.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, en zij blijven dan ook overeind.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat en van de verzoekende partij ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van de verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging, noch op het risico op ernstige schade.

De verzoekende partij slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

